

26.62x19.83	1/5	עמוד 1	ידיעות מודיעין - כותרת	11/2016	55972994-0
המכללה האקדמית נתני - 2790					

הוא פועל לקרב את הפריפריה
למרכז • מקדם את סוגיית
השוויון בין המינים, ונאבק נגד
עוולות צרכניות • מיכאל זץ
ממודיעין ויתר על קריירה של
עורך דין כדי להפוך את החברה
להוגנת יותר | רותי בוסידן | 44

חברתי זה הכי

54

הכי נעים
ליהיא לפיד

החיים
ללא
סוכר

42

למען עתידינו

מאז שהפך לאבא, מיכאל זץ (33) ממודיעין מרגיש שהוא חייב לפעול ליצירת חברה הוגנת וסובלנית יותר • הוא מאמין שגם אבות צריכים להיות נוכחים בחיי הילדים • פעיל בעמותה הפועלת למען יצירת איזון בין העבודה לחיי המשפחה • ומוביל מאבקי הורים במודיעין, בהם המאבק להוזלת הצהרונים • "אנחנו מבקשים פיקוח על הצהרונים, הכשרה ייעודית לצוות, פיקוח על המזון ומחיר סף", הוא אומר

✖ רותי בוסידן ✖ צילום: רונן כרם

זץ ובני משפחתו התגוררו בשכונת רוממה בחיפה. "עד היום יש לי זיכרונות מאוד טובים משם. היה כיף ואני לוקח את זה איתי", הוא אומר. "הייתי באולפן ודי מהר השתלטתי על השפה. גרנו בבניין של עולים והשכנים היו יותר קרובים מהמשפחה. הייתה לנו סוכה קהילתית וכשהיינו חוזרים מבית ספר היינו כל הילדים ביחד. כשאני רואה את הילדים שלי זה שונה. היום הכל יותר אינדיבידואלי".

בשם הציונות

בשנת 1994 עלתה גם סבתו של זץ לארץ והמשפחה עברה לכפר יונה. "זה היה מאוד שונה מחיפה", נזכר זץ, "חיפה הייתה יותר משפחתית והיה בה משהו מאוד הטרוגני. פה היה משהו מאוד הומוגני. למדתי ברמות חפר בקיבוץ מעברות בבית ספר ייחודי שבו לא היו בגריות בכל המקצועות, והמורים עיצבו את הדרך והאמינו בי תמיד. הם רחפו אותי קדימה וראו את הפוטנציאל שבי. לא מזמן מצאתי את המורה שהייתה לי דרך הפייסבוק ועשינו מפגש כיתתי. זה היה מרתק לראות לאיפה החיים זרקו את כולם".

בצבא שירת זץ בבה"ד 8 בווינגייט בתפקיד עוזר קצין לוגיסטיקה. אחרי הצבא הוא נסע לשליחות במחנות הקיץ של הסוכנות היהודית בארצות הברית. שם, לדבריו, גילה את החינוך הציוני ואת החינוך הבלתי פורמלי. "כשחזרתי מארצות הברית

אני רוצה לגדל את הילדים שלי".

מוסקבה לחיפה

זץ, נשוי לאילנה ואבא של אייל בן חמש וליאור בת שנתיים, מתגורר במודיעין משנת 2008. הוא נולד במוסקבה לאב מהנדס רכב ואמא עיתונאית. ב-1990, זמן קצר אחרי התפרקות ברית המועצות, עלתה משפחתו לארץ. "עלינו בעיקר בגלל האנטישמיות שחווינו בזמן נפילת מסך הברזל", נזכר זץ, "אני זוכר שהמשטרה הייתה מגיעה לשמור על היהודים בשכונה שגרנו בה. למדנו בבית ספר אמריקאי, ויום אחד באנו לבית הספר וראינו תמונה של אח שלי ועליה היה כתוב 'דרוש יהודי'. זה היה הקס ששבר את גב הגמל, ואבא שלי החליט שאנחנו עוזבים". המשפחה הגיעה לארץ באחד מגלי העלייה הראשונים והתיישבה בחיפה. "הייתי הילד הרוסי הראשון בבית ספר. הייתי אטרקציה. כולם רצו לראות מי הילד שהגיע מרוסיה. סמי מיכאל פעם הגדיר עלייה כתהליך של עקירה. במקרה שלנו זה היה פחות ככה. בגלל שהגענו בגל העלייה הראשון כולם עטפו אותנו", הוא נזכר. "גרנו בבניין של עולים ותיקים והם הביאו לנו כיסאות, שולחנות, כלים, לקחו אותנו לבית ספר. לא היה חסר לנו כלום. הערך הזה של ערכות הדתיות שחווינו בתור ילד הוא משהו שמלווה אותי עד היום".

אף שהוא תמיד היה בעל מור דעות חברתיות מפותחות, לידת שני ילדיו חיזקה אצל מיכאל זץ (33) את הרצון להיאבק למען חברה הוגנת וסובלנית יותר.

היום הוא נושא כמה דגלים חברתיים ומאמין בכל לבו במעורבות חברתית. זץ חבר בהנהלת עמותת 'כולנו משפחה' המבקשת לקדם מציאות חברתית המאפשרת איזון בין העבודה לחיי המשפחה, ונוסף על כך הוא ראש תחום בעמותה הפועלת לצמצום הפערים בין המרכז לפרiferia. במודיעין הוא מעורב במספר מאבקים של הורים, ובהם המאבק להוזלת הצהרונים. "אנחנו רוצים שקיפות", הוא אומר השבוע על מטרת המאבק שמתנהל לא רק במודיעין, אלא בערים ברחבי הארץ.

אתה מרגיש לפעמים שאתה סוג של דון קישוט?

"אולי קצת דון קישוט, אבל אני לא חושב שאני נלחם בטחנות רוח. אלה דברים ממשיים שקשורים לכאן ועכשיו, באיזה חברה אנחנו רוצים להיות, על איזה ערכים לא נוותר. חשוב לי לצעוק אותם. תראו לי לאן הולך הכסף. ברגע שאתה לא מקבל תשובות, אתה מרגיש שזה לא בסדר. אנחנו לא נלחמים בש"ל להילחם. לפעמים צריך להיות זה שצועק. אני מרגיש שאני נושא את הדגל גם בדברים אחרים. השאלה הכי יסודית היא באיזה חברה

55973013-3	11/2016	ידיעות מודיעין - כותרת	עמוד 45	3/5	27.12x32.56
המכללה האקדמית נתני - 2790					

"כשהילדים נולדו מאוד בא לי להיות
הורה מעורב ופעיל, ואני באמת
מקפיד לאסוף את הילדים, להכין
להם כריכים בבוקר, לדעת איך עבר
עליהם היום ולפתח אותם"

"בפינלנד אמרו לנו משפט מאוד
יפה שאני לוקח איתי. 'אנחנו עובדים
בשביל לעבוד ולא בשביל לחיות'.
הם מאוד מודעים שם לחשיבות קיום
חיים פרטיים משגשגים"

מיכאל זץ.
"תמיד אתנדב
לדבר בשם מי
שחלש"

55973019-9	11/2016	ידיעות מודיעין - כותרת	עמוד 46	4/5	21.97x32.57
המכללה האקדמית נתני - 2790					

"צהרון פרטי לוקח
1,200 שקל, פה לוקחים
970 שקל כשהם
עושים שימוש במבנים
עירוניים. זה לא מסתדר.
מנסים להפחיד אותנו
שזה יפגע בחוגים.
ההפחדות האלה של
ההורים מיותרות"

מיכאל זץ. מתעניין בשירה

אומר זץ. "אנחנו שואפים להגביל את שעות העבודה באמצעות חקיקה והעלאת המודעות לנושא של שחיקת ההורים. בכנסת כבר קמה שדולה לטו" בת העניין בהובלת חבר הכנסת איתן כבל. אנחנו גם פועלים להעלאת המודעות בכל מה שקשור לאבחות ושבי" רת הפרדיגמות הקיימות לגבי אבחות. המצב השתנה. היום לא רק האמא יוש" בת בבית ומגדלת את הילדים. הגידול של הילדים צריך להתחלק בין שני ההורים והאבות צריכים להיות גורם יותר משמעותי בגידול שלהם."

כדי לעודד את האבות להיות יותר מעורבים הקים זץ קבוצת פייסבוק המיועדת לאבות העיר. "הקמתי את הקבוצה של אבות העיר כדי לדבר על אבחות", הוא מסביר, "זה תפס חלקית כי בעיר פחות אוהבים לשותף. הקבור" צה הארצית מאוד פעילה. אולי בגלל שכולם מכירים את כולם יש אי נעי" מות."

מה זאת אבחות בעיניך?

"אנחנו לא הרור של אבא שלי שהלך לעבודה וחזר וכל אחד ידע את מקורו. היום הסדר השתנה ואבות צריכים לקחת חלק. אני רואה הרבה יותר מהח" ברים שלי לוקחים ימי חופש כדי להיות עם הילדים שלהם. יש יותר פניות רג" שית לזה, וגם הבנה שצריך לתת לידים שלנו הרבה יותר. האבות רוצים היום את המקום של להקריא סיפור, לקלח. יש הרבה יותר מודעות לנושא ואני מקווה שזה ימשיך לחקיקה שתביא את זה לידי ביטוי. אני מקפיד לעשות את כל הדברים האלה. מה יותר כיף מזה? צריך לעשות סדר עדיפויות."

כבוד למסורת

באחרונה חזר זץ מנסיעה לאנגליה ופינלנד שאליהן טס מטעם מקום עבודתו במשלחת לימודית של הש" לטון המקומי. "בפינלנד אמרו לנו משפט מאוד יפה שאני לוקח איתי", הוא אומר, "אנחנו עובדים בשביל לעבוד ולא בשביל להיות". הם מאוד מודעים שם לחשיבות קיום חיים פרטיים משגשגים."

זץ משתף את רשמו מהנסיעה. "היה מרתק לראות את ההבדלים ביננו לבינם. באנגליה מתכננים מאה שנה קדימה, וגם יש המון כבוד למי שמשרת את הציבור. עמדתית בתור וכולם היו בשקט מופתי. בארץ יש תר" בות אינסטנט, הכל צריך להיות מהר,"

פועל כמונופול. לצערי, המחאה הזאת נתפסת משהו נורדיק, אבל זה ארצי". לדבריו, מטרת מאבק ההורים היא להפסיק את מה שהוא מכנה 'החגיגה של הצהרונים'. "צהרון פרטי לוקח 1,200 שקל, פה לוקחים 970 שקל כשהם עושים שימוש במבנים עירוניים. זה לא מסתדר. מנסים להפחיד אותנו שזה יפגע בחוגים. על מה אתם מדברים? ההפחדות האלה של ההורים מיותרות", הוא אומר ומוסיף, "אנחנו מבקשים לחשוף את המספרים ואת דפי החשבון, ומבקשים פיקוח על הצהרונים, הכשרה ייעודית לנשות הצוות, פיקוח על המזון ומחיר סף."

זץ מזמין את הורי תלמידי הגנים להצטרף למאבק. "אנחנו בעצם קבוצת רכישה ענקית, למה אנחנו לא מתעלים את הכוחות שלנו?", הוא אומר, "שת" קנו הרבה שנים ולא שאלנו שאלות. אנחנו נלחמים ברמה העירונית על השקיפות. לעירייה יש הרבה דוכרים שאומרים שהמחיר בסדר ביחס לערים אחרות, אבל אותי זה לא מעניין, אני רוצה לשלם את המחיר המותאם, ור" צה לדעת על מה הכסף הולך."

לפי חישוב שזץ וחבריו עשו, מחיר צהרון לא צריך להיות יותר מ'850 שקל, כולל ארוחה טובה ומזינה. "יש פה גבייה מטורפת בלי הבחנה ואת הגבייה הזאת אנחנו מבקשים להפסיק. ראש העירייה כתב שהוא בעד שקיפות ואני חנו מאוד רוצים לראות אותה. התושי" בים הם לא נטל על העירייה והם גם לא הלקוח. התושבים הם שותפים של העירייה. אנחנו בוחרים אותם והם מייצגים אותנו. משהו השתבש בדרך. אני לא חושב שהררישה שלנו בשמיים."

אבא בא

בעקבות מעורבותו במאבקים השור" גים הצטרף זץ לעמותת 'כולנו משפ' חה' שקמה בשנת 2013. 'כולנו משפ' חה' מבקשת בין השאר לקדם מציאות חברתית ומדיניות ממשלתית המאפ" שרות ומעוררות איוון בין העבודה לחיי המשפחה והפרט, לשפר את איכותן של המסגרות החינוכיות לגיל הרך, וליצור התאמה הדדית בין אופיו של שוק העבודה המור" דרני לבין מסגרות החינוך. "לעמותה יש כמה דגלים בכל מה שקשור לאיוון בין בית לעבודה. זה נושא שלא מדובר עליו מספיק, שבעצם אין איוון והרבה הורים לוקחים את העבודה הביתה,"

תות. לכל עמותה צריך שתהיה מטרה אמיתית."

להציף בעיות

לירת שני ילדיו חיוקה יותר את המור" דעות החברתית של זץ. "כשהילדים נולדו מאוד בא לי להיות הורה מעורב ופעיל", הוא מספר, "ואני באמת מק" פיר לאסוף את הילדים, להכין להם כריכים בבוקר, לדעת איך עבר עליהם היום ולפתח אותם. כשאיל נכנס לגן במודיעין בדיוק הסירו את השמירה של המאבטחים וגם בכל מקום היה חול. הצטרפתי למאבקים של ההורים, ניסינו לדבר ולהציף את הבעיות, גם את נושא הסייעת השנייה."

בתקופה האחרונה זץ פעיל במאבק הארצי והעירוני להוזלת הצהרונים. "בשנה שעברה העליתי את הנושא הזה לסדר היום", הוא אומר, "גיליתי שאני משלם מאה שקל דמי הרשמה לצהרונים ולא מקווים אותם בהמשך. הם מצאו פה כיס עמוק אצל ההורים. על מה לוקחים מאה שקל? העליתי את הנושא להנהגת ההורים, אבל כשם שזה עלה זה ירד והגבייה ממשיכה."

ואז פנה אליו רותם שמעונוביץ שה" תחיל את מחאת הצהרונים במודיעין. "בהתחלה הייתי קצת סקפטי כי אני מכיר את מודיעין ויש בה קושי לנהל מאבק – או שישכסכו בינך לבין השותף שלך או שיגידו שהכל בסדר", אומר זץ. בעקבות הצטרפותו המחדשת למא" בק נכנס זץ לעובי הקורה והתחיל לב" דוק את תשלומי ההורים בכלל. "אני יודע מהמקורות שלי שחלק מהכסף העורף שנגבה עבור הצהרונים עובר לפעילות קהילתית כזאת או אחרת כי זה כיס עמוק. לא סתם אף עירייה לא רוצה לחשוף את הסלים האלה. אומרים לי שאלה סעיפי סל, אבל זה לא נכון – הכל חייב להיות במאזנים. כשאומרים לי שהמפעיל בגן מקבל 1,500 שקל בגן אחד זה המון כסף, 50 שקל מהורה לציוד בלוי לא מסתדר לי כי אני מביא דפים מהעבודה שלי, 90 שקל תקרות ניהול, מאה שקל דמי סליקה וציוד מש" רדי זה המון – אני בטוח שאפשר לקוץ."

דורשים שקיפות

זץ סבור שהעיריות מנצלות את העובדה שההורים הם קהל שבו. "שי" פסיקו להפחיד אותנו בזה שזה יפגע בשירותים שהילד מקבל. 'סחלבים' "

התחלתי ללמוד משפטים ועברתי בע" בורה מועדפת בתחנת דלק. אני מאמין שצריך להתחיל מלמטה כדי להבין את האדם שאתה עומד מולו. אחר כך חי" פשתי עבודה בחינוך הבלתי פורמלי. התקבלתי להיות רכז סניף של תנועת הצופים בכפר יונה, ובמשך שנתיים וחצי ריכזתי את הצופים בכפר יונה". זץ סיים תואר ראשון במשפטים במכ" ללת נתניה והתחיל התמחות במחלקת ארגונה של עיריית תל-אביב. "זה היה מרתק", הוא נזכר, "הבנתי מה הפער בין העולם התיאורטי של המשפטים שמאוד מעניין אותי לבין העיסוק היומיומי שהבנתי שפחות בשבילי. אני חייב אנשים וחייב עבודת שטח. רצה הגורל ובדיוק התקשרו אליי מתנועת הצופים ואמרו לי שהם מחפשים דובר רוסית כדי לפתח את פעילות הצופים בברית המועצות לשעבר. אמרתי שמ" תאים לי לעסוק בחינוך ציוני בלתי פורמלי ולחזור לשורשים."

חזר לצופים

בעקבות ההצעה חזר זץ לעבוד בת" נועת הצופים, הפעם רוב עבודתו נע" שתה במדינות חבר העמים. "הקמנו את תנועת הצופים בקהילות היהודית באוקראינה, רוסיה, בלרוס ועוד והיום יש 30 מוקדי פעילות של הצופים במ" דינות חבר העמים", הוא מספר. "בקיץ הייתי במחנה קיץ בבלרוס ואפילו הקמנו אחרינו. הקמנו וחיוק" נו את הקהילות היהודיות, ובמקביל, ויהינו שהם מסיימים את המסלול של הצופים ותואר ראשון, חלקם עושים עלייה ומתגייסים לצבא והבנו שצריך לייצר מסר של המשכיות."

זץ וחבריו לתנועת הצופים החליטו להקים גרעין לחיילים בודדים דוברי רוסית, דומה לגרעין צבר לחיילים בור" דרים שעלו מארצות הברית. "בנינו את הגרעין הראשון בחיפה. היום יש חמי" שה-שישה גרעינים לחיילים בודדים דוברי רוסית. היה לי את הכבוד להת" חיל את המיזם הזה. זה מחמם את הלב."

ואולם, אחרי שלוש שנים שבהן חי על קו ישראל – רוסיה, הרגיש זץ שמיצה. "אני כבר היה יחסית גדול ואמרתי 'די, התעייפתי', רציתי לסיים", הוא מספר. "בתנועת הצופים אמרו לי שמ" קימים מחלקה חדשה לקליטת עולים ואמרתי 'בשמחה', ובמשך שנתיים הק" מתי את המחלקה. הכרתי את הקהילה האתיופית, נפגשתי עם עמותות ומ" נהיגים חברתיים בכל הארץ, חרשתי את הארץ, למדתי שיותר משהם צרי" כים אותנו אנחנו צריכים אותם. תנו" עת הצופים צריכה להכיל את הייצוג של כל החברה הישראלית. למדתי שלא לכולם פונים באותה הדרך. כת" בתי תוכניות עבודה והטמעת את התפיסות שצריך לעבוד לפיהן."

בסופו של דבר עזב זץ את הצופים והחליט לחפש עבודה בתחום העמותות וכיום הוא ראש תחום פיתוח בעמותה שעוסקת בצמצום הפערים בין המר" כז לפריפריה. "כשעזבתי את הצופים חיפשתי משהו במגזר השלישי והגעתי לעמותה. זה תחום מרתק שאני לומד אותו", מסביר זץ ומוסיף, "אני מאוד מאמין בחברה אורחית פעילה. חברה צריכה לקחת את גורלה בידיה. אחרי המחאה של 2011 ראו כמה זה חיוני. מצד שני, אני לא מאמין בעודף עמו"

14.04x32.55	5/5	48	עמוד	ידיעות מודיעין - כותרת	11/2016	55973037-9
המכללה האקדמית נתני - 2790						

זץ בביקורו
באנגליה ופינלנד.
החינוך שם נהדר |
צילומים פרטיים

למען עתיד ילדינו

"אני תמיד אתנדב לדבר
בשם מי שחלש, אני
תמיד ארים את הדגל.
אם יש אי צדק אני פועל
כדי לשנות אותו, אבל
לא שוכח שדרך ארץ
קדמה לתורה. מבחינתי
הדרך מאוד חשובה"

מיכאל זץ בילדותו. זכרונות טובים

קופה", הוא אומר, ומציין שהוא מאמין מאוד בכוחו של הפרט לחולל את השינוי. "הרבה פעמים צריך להעצים את הפרט כדי לשבור את המעגל, לכן אני כל כך מאמין בתנועת נוער, הן מאפשרות לשבור את המעגל, במיוחד בפריפריה. אי אפשר לה שאיר פערים חברתיים. אני מאמין בערבות הדדית, במיוחד בישראל. אנחנו לא כשאר העמים. אנחנו לא יכולים להיות ציניים, אלא צריכים לדבוק בערכים האלה."

מה מניע אותך?

"אני תמיד אתנדב לדבר בשם מי שחלש, אני תמיד ארים את הדגל. אם יש אי צדק אני פועל כדי לשנות אותו, אבל לא שוכח שדרך ארץ קדמה לתורה. מבחינתי הדרך מאוד חשובה. היום השיח הציבורי מאוד אליים. יש חוסר סובלנות כלפי האחר. המקלדת יכולה לספוג הכל. בסופו של דבר זה פוגע במרקם החברתי ובחוסן החברתי. אנחנו חייבים להיות מלוכדים. אנחנו עם אחד בארץ אחת עם מסורת אחת. אפשר שלא לה סכים, אבל צריך לדעת לנהל את הוויכוח ברמה מכבדת ולא מסמנת. בסוף, אם אתה לא עוצר את השיח הזה הוא גדל. ככה לא מנהלים ויכוח – בכוחניות ובבריונות. ויכוח צריך להגיע מתוך הכרה שלי בדעה של

הוא מספר. "בפינלנד החינוך נהדר. זה מתחיל בבתי הספר שהם מושקעים ומתואמים ללמידה. יש בחירה לילד והכבוד שיש למורה ולמסורת לא מובן מאליו. בתי הספר המקצועיים מאוד מרשימים. יש כבוד לכל המקצועות. כל אחד והמקצוע שלו, לא כולם צריכים להיות מנהלים, אבל לכל מקצוע צריך להיות כבוד". זץ מציין שלקח איתו לא מעט מה מסע הזה. "יש הרבה דברים שאפשר לייבא משם לארץ, בעיקר את הכבוד למסורת. אנחנו כל הזמן ממהרים למחוק דברים, צריך לעצור, לתת מקום לישן ולכבד אותו".

עוד מימיו בבית הספר זץ כותב שירה. "תמיד כתבתי למגירה", הוא מספר, "עד שפרסמתי באתר שנקרא במה חדשה. הפירבקים שקיבלתי היו טובים. הרגשתי שאני מלטש כל פעם יותר ויותר. אחרי 'צוק איתן' כתבתי שיר שזכה במקום השלישי בתחרות ארצית. אמרתי, 'אוקי אולי החמרתי עם עצמי לאורך השנים', והתחלתי יותר להעז לפרסם. עשיתי סדרת כתיבה בבית אריאלה ולמדתי יותר לדייק. החלום שלי הוא להוציא ספר שירה וצילומים כי אני גם מצלם. כל העניין של רוח מאוד חשוב לי. צריך להתעסק גם בגשמי וגם ברוח. צריך להנגיש את השירה. היא צריכה לדבר לכולם".

די לציניות

כמי שמחזיק במועדות חברתית מפותחת, זץ היה פעיל גם במחאה החברתית של קיץ 2011. "היית פעיל במחאה לא ברמה שגרתית באוהל", הוא מספר, "אבל יצאנו להפגין ועלו כל השאלות של למה צריך לשלם הרבה יותר, למה כל כך יקר פה, למה אי אפשר לקנות כאן דירה".

למה לדעתך המחאה נכשלה?

"מה שקורה הרבה פעמים במחאות שהופכים אותן לפרסונליות במקום לדבר על שאלות עקרוניות. יש ציבור גדול של זוגות צעירים שקשה להם לסיים את החודש למרות שהם עובדים. מאוד יקר לחיות פה גם כי אין פיקוח. כל אחד עושה כטוב בעיניו. הרבה חברים שלי עזבו לק"נדה ויש להם חיים יפים שם. אני לא אעזוב כי אני ציוני ויהודי, אבל קשה פה. יש משהו שהפך להיות מאוד ציני. נהיינו חברה צינית".

זץ סבור שהיום קשה יותר להניע אנשים לפעולה. "מאוד קשה להוציא אנשים לרחוב ולצאת מעבר לפייסבוק. אי אפשר לנטוש את המגרש ולהשאיר אותו לציניקים ובעלי אינטרס. האינטרס שלי הוא לשלם פחות כסף ולוודא שלא עושים עליי